

SVENSKA DAGBLADET

Scen Recension

THE DOG DAYS ARE OVER

Brutalt prestationsprov gör konst till sport

En manisk fitness-dans för åtta individer i sneakers vars trummande mot golvet bildar olika rytmer under 70 minuter. Jan Martens verk är en bade obarmhärtig och komisk kommentar till prestation och perfektion.

Det är något av en belgisk vecka på Stockholms dansscener. Förra fredagen hade Wim Vandekeybus magstarka "Puur" premiär på Kungliga Operan. Nu återkommer den yngre Jan Martens på Dansens hus, där han tidigare gästspelat med ett par olika verk. Han reducerar gärna sina uttrycksmedel, men utmanar dansarna och i viss mån publiken med sina svettframkallande koncept.

Den akrobatiska duetten "Sweat baby sweat" som visades förra året följs nu av "The dog days are over", en lätt ironisk titel. Dansarna Steven Michel och Kimmy Ligtvoet är tillbaka på stora scenen i sällskap av sex kolleger – de bildar en tajt grupp om åtta konstant hoppande individer i blanka träningsbyxor och sneakers, vars trummande mot golvet skapar olika rytmer under 70 minuter, med en kort pust-paus.

Helheten blir ett minst sagt tufft konditionsprov: en manisk fitnessfolkdans med nästan rituell känsla. Disciplinerat och kontrollerat rör sig dansarna synkront på led som roterar, i ring eller klunga längs fonden eller fram mot rampen. Ibland omgrupperar de sig med extra långa hopp – alltmedan det skoninglösa ljuset övergår i glödrött, via ett nästan kompakt mörker under vilket ljudet av röster som räknar takten och skornas gnisslande mot underlaget överröstas av – en gitarmelodi.

"Det är ett intensivpass värdigt militärträning."

Märkligt nog blir denna utmattande workout inte enahanda – här är fullt av detaljer och förskjutningar som väcker motsägelsefulla tankar. För även om truppens väldrillade exercis är obarmhärtigt ansträngande, så uppstår glipor av absurd komik under uthållighetsprovet. Rumpor vickar, knän dras upp och det mänskliga blir alltmer framträdande med små missar i massan – likväl utgör individerna delar av en stor, organisk kropp som stretar i en till synes meningslös koreografi.

Det är ett intensivpass värdigt militärträning, fast med några udda inslag, fingerknäppningar och slag mot låren. Dansarna svettas och man anar att orken är på upphållning. De ser oss, vi ser dem. Ljuset leker också med vår blick, i slutet skär det av kropparna så att enbart muskulösa ben på led hamnar i fokus. "The dog days are over" är konst som sport, en brutal kommentar till vårt förhållande till

Anna Ångström